

EL REFORMISTA

SETMANARI POLÍTIC D'AVISOS I NOVES

Preu de subscripció:
1 pesseta trimestre. — Nombre solt 10 cèntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Clivillers, 22

Any I

OLOI 23 d'Abril de 1914

Nom. 15

UN HOME DE MAL GENI

La lectura del remittit que el metge D. Jeroni Gelabert, va dirigir, segons diu ell, al nostre director i que fou insertat en el nombre últim de «La Comarca» va deixar-nos convençuts de que era veritat lo que deien amics nostres: *El Sr. Gelabert es molt ruro, te molt mal geni.*

I nosaltres que no'l coneixem, ni ganes, varem afegir-nos a dit senyor com l'ogro aquell que espeliga els criatures, pro per sort nostre no ha sigut cert lo dit, car tot s'ha reduït a que pugués el remitent fer gala d'un llenguatge que no li envejem, pro que desdiu de tota persona instruída, perquè francament per a contestar aquell petit comentari que fèiem a la fulla *Mas del medico sepulturero* no era necessari descendir al baix nivell de l'insult personal, sense solta ni volta, perquè tanta relació guarda amb el nostre Director, l'aigua de la Ribera de Ridaura, com el Xampagne Mercedes, el bicarbonat o la pomada belladona.

En un article, remittit, o lo que sia lo menys que s'hi ha d'entrevéuer es un petit coneixement de la gramàtica (no la parda l'altre) i en la fulla i el remittit del Sr. Gelabert no s'hi nota altre cosa que un cúmul tal de passions que'ns fa creure que amb tot i la seva super abundant cultura, amb tot i la seva clarividencia, ha olvidat els preceptes primordials del Còdic Fabra. Aixó, permétsims que li diguem, no està gaire bé i mereix que'l renyem.

Lleig, més que lleig. ¿Perqué diu aquestes coses? Vosté que quan no en-raona ni escriu, es soportable, en canvi quan se'n va de la muy o agafa la ploma un dels set pecats capitals, la ira el domina, pert els estreps, se'n vá, com vulgarment se'n diu, del test i insulta

a tort i a dret sens reparar en els medis empleats actuant de Quixot i convertint-se en el azme reir de tots.

Valguis S. Jeroni gloriós, el seu excels patró. Vosté serà incorregible fins al final, i com que no'ns agrada, pera que s'esmenés protestarem del llenguatge despectiu per V. usat amb la «Agrupació mèdica comarcal»; pels desplantes del seu fastigós i agressiu remittit, protestem ara.

Sentiríem empro que s'enfadés per que lo que desitjem es que no man qui als respectes a ningú.

Lo que vosté feu amb la «Agrupació comarcal» regoneixem noblement que no fou traurer els drapets al sol.. fou traurer tota la bogada. En ell estigué comedit, circumspecte, i feu els possibles per a no molestar a ningú; vegis, sino: «Como epilogo de esta historia, debo decir al Sr Pagés y a algunos médicos de esta ciudad en que vivo y ejerzo y en donde habeis creado la «Agrupación Comarcal» que tengais siempre fijas en vuestra mente, las palabras que el Dr. Drino estampa en «Justicia y Sanidad». Hay que purificar el ejercicio de la profesión, hay que ennoblecerlo, hay que hacerlo sobrio, severo y leal como debe ser.

Entendedlo bien, debemos ser puros, sobrios y leales y porque no lo sois y porque sois unos pobres hambrientos que vais a casa de piltrafas, no estoy con vosotros porque la agrupación es una comedia.»

¡Sublim! ¡Admirable! Aixó es estil correcte i lo demás son románsos. ¿Vol dir, Sr. Gelabert, que vosté les té presents les paraules del Dr. Drino? ¿Vol dir que es puro, sobrio y leal? Carai, ens resistim a creure ho.

Lo que feu amb el remittit (i consti que no resa per nosaltres ni pel nostre Director) es senzillament difamatori. Pot ben dir que no tenim ma esquerra i que ensenyem l'orella, vosté aquesta vegada ens ha sortit manco i ensenyant nos dos orelles que se distingeix desseguida de que son.

LA REDACCIÓ

POLÍTQUES

Overtes les Corts, ha comensat en el Congrés la discussió de les actes en quines el tribunal Suprem, proposava la nul·litat, i en dos d'elles el càstic de quedar-se sens representació parlamentaria, per les coaccions, compra de vots i altres medis il·lícits posats en pràctica a fi de conseguir la victòria del diputat *cunero* que sens arrai-go de cap mena en el districte va tenir de valerse d'aquestes armes perquè no fou prou potent la presió oficial.

En un principi semblaba com si escudant-se amb la honorabilitat del parlament, amb la seva facultat omniboda, el Govern tenia el criteri de acceptar o rebutjar a voluntat els dictàmens del Suprem, segons fos de la majoria o de les oposicions el candidat que apareixia triomfant, mes sortosament el criteri unánim dels jefes de les oposicions (amb la lamentable excepció dels elements que integren la «Conjunció Republicana» quins pel sol fet d'esser republicans i demòcrates, tenien el deure de vetllar i defensar enèrgicament la puresa del sufragi.) s'imposá, votantse els repetits dictàmens íntegres en quan feien referència a la nul·litat de la elecció, i aixecant el càstic als districtes en els quals els atropells degueren esser de